

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fóra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S' envían es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s' Administració (Cadena de Cort. n.º 11), 1 pesseta à conte de 16 números.

¡¡JA 'U ES!!

Déu no m' ho tenga en retrèt ni en vanaglòria, però jò fas un censal, que me cau (còm à plom) à mitjan mes de Juriol, y cad' any per à dit temps vench, amb sa bistia de s' sògre y acompanyat de s' metge y de s' notari de la vila, à pagarlo, perque ja qu' hey som, y sa ròba d' hivèrn ja no té tirada, mos comprám algunes pèsses bones à ses baratures, ó prenim es *còrtes* à un *pañero* y los mos arregla sa mestressa Juliana, que té unes mans d' or per aquestes còses.

Tenim per costum dexá es carretó y es mul à ses *Enramades*, y allá mos separám, es companions, per auá cada un à sa casa ahont s'òl fé cap. Jò pòs (*por supuesto*) à ca' s' méu censalista, qu' à més de sa gran amistat que tenim, no seria just que per vení à pagarli sis lliures n' hagués de gastá més à la fonda. Es per demés dí, que no vench may à passá tres ó quatre dies à Ciutat que no li duga à Don Tòni, mon amich, un paneret amb mèl-les y caramull de taronges qu' ell me s'òl ompli de moniatos y bescuyt. Lo primé es quedá bé, y à mí sempre m' há agradat.

Are, pe' s' estiu, farà dos anys qu' un diumenge, ja foscando, m' en venia d' axo, d' axo, amb so paneret de reglament en sa má, y quant v'atx essé à n' es cap d' amunt d' es carré ahont viu Don Tòni, un gran resplandó de festés y atxes de vent y un bordell may sentit, me va fé tème haverme trobat amb un escapoló de moviment populá. Axí còm es carré vé en còsta, y jò me trobava bastant lluný, aquells crits, aquells atlots que ballavan y s' esqueñavan, botant y alsant à l' ayre ses cañes verdes, es gemechs de ses xeremies, es *tum-tum* des tamborinos, ses ombres d' ets homos ballugantse demunt ses parels de devant y multiplicantse amb sa distancia, sa confusió d' es bogiòt y d' es moviment,

allò era una còsa del tot desconeguda per mí; però quant v'atx essé més pròp y v'atx veure en mitx de sa plassetta un cuadro véy, demunt una taula, tapada amb un tròs de domás esfileguessat, y dos ciris fent llum à dues botelles, à n' es Sant y à una bassina; quant v'atx sentí que s' algaravia se feya coro de véus pollastrenques y aygordenteres y que amb sa tonada que se s'òl usá à ses títeres y à n' es tòros, si no agradan, (*es sòu, es sòu*) aquell aplech de gent lladrava *¡ja 'u es, ja 'u es!* v'atx comprende de que se tractava, y alsant ets uys à un balconet, v'atx veure fent capades y tot conmogut, à Don Tòni, en mitx d' es sobre-posats que l' enrevoltavan y que trèyen es cap axí còm porian perque los tocassen, al ménos, ses llepadures des triunfo.

Ses donètes amb sos infantons à n' es bras y ets altres aferrats p' es vestit, los mostravan ses xeremies, es Sant, ses atxes y ses cañes verdes; es bergantells feyan vèrbes pegantse sempentes y còps de puñy à s' esquena, y acalantsé se desafiavan à qui cridaria més fort; ses mestressetes passaven per devant es cuadro señantsé y baratant de má sa castañeta que duyan amagada devall ses puntes des mocadó coló de baxos de vinagre, y qu' anavan ó venian d' ompli de *la gracia de Déu*; amb una paraula, es carré estava de gom en gom y no v'atx tení més remey qu' aficarm' hi per veure si entraria à ca Don Tòni.

Sense més qu' algunes pedretes tirades à n' es capell, algunes pessigades y alguns gestos indecents fets p' es atlots, v'atx atravessá sa gernació: còsa pòca tractantse d' un pagès, (encare qu' envernissat de ciutadà) que s' afica dins un truy de idems en dia de bulla.

S' entradeta y s' escala estavan plènes d' amichs, coneguts y benefactós y de gent de *gorreo*, que devallavan, morros lluent y oreya de llebra, amb so séu algeri à sa boca y anant amb pèus de plom per no pèdre s' equilibri. A dalt hey havia molt de llum y xerradissa y la gent desfilava despedintse, remolcant més ó ménos ses vocals de ses paraules, y repetint ses capadetes y salutacions y

enhorabònes que es nòu clavari procurava contestá tot satisfet.

Fins que v'atx essé en mitx de sa sàleta no me va repará, però tot d' una, sense sebre lo que li passava, m' aferrá p' es còll, y dues llagrimetes séues devallaren per sa méua americana. Estava tan conmogut que no me pogué dí una paraula, y s'òls allargá un brás, signant cap à n' es balcó à temps que sa gent d' es carré cridava més fort que may: *«¡Ja 'u es, ja 'u es!»*

Passada s' exaltació populá y havent desfilat casi tots ets amichs de la casa y ets sobre-posats qu' hey tenian més pòca coneguda, quedaren quatre ó cinch *caps-padres*, que, per lo que v'atx podé veure, eran es qui duyan es *tango*. Entre xucla y xucla y entre xupadeta y xupadeta à sa fuya de col argelina, arreglaren ets assumtos de sa fésta que s' havia fé l' any qui venia, y criticavan, no dexant rès per vert, à n' es sobre-posats y clavari de sa que s' havia féta feya vuyt dies.

—Hey ha hagut pòch manetx y molt de manipolio, Don Tòni, (deya un *aliardo* que tenia es nàs y ses oreyes à mòdo d' elefant,) es confreres se quexan y amb motiu....

—¡Ja' s de rahó! (contestava un homonet petit, pelut, amb una barba que per llástima havia fé l' lòch à dos uyons de granissa.) ¡Ja' s de rahó!

—¿Qui sab? (replicava Don Tòni, amb intenció, y posantlos es dit dins sa boca,) per ventura son males llengos....

—¡Massa males llengos! Ses parts eran curtes, ses coques curtes, sa música curta, es *potóleo* curt, no més eran llargues ses ungles, entén? A mí no m' agrada, entén? conversá, però baix d' una espressió que vá gastá un subgècte, entén? v'atx aclarí que s' clavari no acabarà sa tèya en tot so-l' any per bugades que fassiga, y qu' ademés d' altres còses, entén? es gasto d' es such pujava un *protocini*.

—¿Còm de facto! Molt de such, (deya s' elefant, beguent à glopets una copa còm un còssi,) massa such, massa such.

Es sobre-posat majó, qu'era un goxetó, sá y rebassut com un ravanet francès, amb sa cara redona y tot afeytat, becava a un recó, y cada pich que se acalava ó feya altres moviments, se sentia un renou com a de calabruix: allò me cridá s'atenció y vatx veure que per entre es baxos des calsons y ses sabates li queyan confits... duya ses butxaques foradades.

Cansat des camí, des bordell y entabanat de s'oló d'algue y copetjat de ses manotades que per convencimè de que heu faria molt bé, me pegava Don Tòni, m'en vatx aná à jèure, y me vatx dormí amb so renou de vidre, ses riaves, y es crits d'aquells sants homs, que porian no essè molt *sabios*, però que quant s'en anaren à jèure no los porian dí que los faltás such à n'es cervell.

Es quartet abont jò dormia donava à sa sala, y abans de les quatre d'es matí, me despertá un renou de sabatilles que à la rossegueta se passetjavan de cap à cap. Com no me dexava dormí, vatx volè sèbre qui era que se devertia incomodantmè, y p'es forat de sa clau, vatx veure qu'era Don Tòni, qu'en calsons blancs, una camia de jèure molt llarga, un barret de cotó y ses mans derrera, parodiava es guix de Napoleon à Santa Elena. Tant l'havia impressionat es séu claviatge, que no pogué aclucá ets uys de tota sa nit, y estava tan eczallat que conversava tot-sòl. Quant passava per devant sa porta d'es méu quarto, hi sentia paraules que per mí no feyan sentit, perque no sentia ses altres. Encare recòrt entre moltes frases escapollades... «Retgidor y tot... n'han madurades... barrio alt... bon frac... la Seu... còll dret... guants blancs... charòl... que rebent... etc., etc.» A la fi el cridá Doña Tomasa, sa séua digna espòsa, y vatx porè dormí un pòch més.

No puch passá avant, sense dí, encare qu'amb pòques paraules, qui era Don Tòni, y parlá lo necessari de sa séua apreciable familia.

En quant à lo físich, Don Tòni, era una espècie de portugues, fatxa de nostramo *forrat*, cara plena, bons colós, morros afeytats y barba de pèll de cà retayada, seguint es contorn d'una fisonomia carnuda; en quant à lo moral, era un homo pagat d'ell matex. Havia comensat per una taverneta, s'havia ariscat amb un cafeti, ahont aplegava unses en péssa, regalant uyeres verdes à sa policia, que axí com heu véya tot d'aquest coló, no reparava una tauleta amb mòsses y tapete vert, que mestre Antòni tenia arreconada à dins un quartet. Alguns negociets clapats-mongins que li anaren bé, li daren motiu per dexarse dí el Senó Tòni; y quant pòch després se va retirá, ja tengué dret per

ferse dí Don Tòni, y mirá sa gent d'un mòdo que 'par que volgués dí «*feys tant com jò*.» Era un bon cristiá, afectat de fé un favó y protegia es séus amichs à rahó de 10 per 100 (si sa peñora era bona.)

Sobre aquest ram tenia renou etèrn amb sa séua espòsa Doña Tomasa, senhora mal humorada que parexia fèta de cera gròga, y que solia dí que sense ella, ja li haurian ventat es *corbám*, «perque es séu señó tenia es defècte de essè massa generós, y que si ell l'havia trèta de sa misèria en que vivia, ella l'havia lliberat de sa misèria en qu'hauria viscut.» D'aquest matrimoni rumbós va néxe n'Esperanseta, prima com un fidèu, bastant mal carada, y que no tenia més mèrit que no assemblá à sos pares.

A pesá d'essè fiya de dos avaros, rebé una instrucció regulá, y fóra de ca-séua, s'educació reglamentaria. Era al-lòta de caracte eczallat, cor tènre y ánima fòrta. Plorava à la *Traviata* y no tenia pò d'un ratolí: feya llum quant sangravan son pare y no poria veure qu'una vehinada atupás un infantó.

Quant passavan es fèts que vatx contant, havia cumplit dessèt anys. He dit ántes que no tenia rès de guapa; are dich que tenia molt de fèa, però havia prè cert ayre resòlt que li estava bé, més bé que ses mòdes exagerades de que sempre anava carregada.

No sé si per havè hagut de viure entre son pare y sa maretá, à plè, com un peix à dins sa pols, ó per caracte pròpi, lo cert es que causava à primera vista es matex efecte d'un guinavet trèt d'un pou, que si no taya escarrufa.

Amb sos pares se portava com à bona fiya, sòls que se li conexia à la lleço que ses séues inclinacions estavan molt lluný de quedá satisfetes. No era cap Saffo, però havia llegit mil novèlles, y en totes elles havia vist una frase que deya pòch més ó ménos «*el oro, ese vil metal*,» y com sos pares no tenian rès de novelesch y molta d'estimació à ses pessetes, li costava pena havè de confessarse à ella mateixa que tots aquells escritós s'equivocavan, ó que sos pares estavan envilit. Per axò, per mí que la observava cad'any uns quants dies, me parexia es caracte de n'Esperanseta, una tempestat llunedana. En cas de disputes entre Don Tòni y Doña Tomasa, sobre capitals, interessos ó garantíes, ella era prou llesta à posarse fora de tir, prenguent escala cap à n'es séu quarto.

Don Tòni estava baves amb sa séua fiya, y deya molt sovint à sa séua dòna, entre disputa y disputa: «Dues còses desitx à n'aquest mon, arribá à retgidó y tení un gènre de bona casa;» à lo que ella solia respondre: «de lo primé cuydaten tú, qu'en quant à n'es gènre; axò es cosa méua.»

No puch callá que Doña Tomasa me feya mala cara cada pich que jò arriba-

va à ca-séua, y que p'es séu gust, m'en hauria tornat es paneret buyt; en quant à Don Tòni, s'en alegrava à pesá d'es gasto, perque tenia ocasió d'enlluernarme contant ses séues grandeses, ses habilitats de sa séua fiya y ses vivós de sa dòna, qu'ell deya *sa méua senhora*, Sense cap dupte, aquesta ley véya més que tots y heu hauria vist milló si no hagués volgut abusá d'es séu talent natural.

Recòrt qu'una vegada després d'una disputa en qu'es séu señó no havia tocat pilòta y havia anat calsat per aygo, va dí girantse à mí: «Me crega, Senó Pau, lo qu'es n'Esperanseta sab tant com sa primera mitat d'es méu nòm, però son pare no sab més que com s'altra mitat.»

Ses feynes me cridavan à la vila, y m'en vatx aná aquell matí, però no sense promete, baix de paraula d'honor, que s'any qui venia, no faria falta amb sa méua dòna à sa fèsta....

Altres articles donarán conte de sa revèl-la, de sa fèsta y de ses escenes que s'hi passaren.

PAU DE LA PAU.

HÀBIT NO FÁ MONJA.

Tot sovint mos enganam
En ses còses d'aquest mon;
Semblan molts lo que no son,
Dúen cotxo y passan fam.
Un de sabí fará vasa,
Y serà molt tafarrut;
Un altre serà lletrut,
Y el tendrán per ximple y ase.
¡Qu'hem de fé!
S'adagi heu esplica bé:
Ja diu qu'habit no fá monja
Ni tampòch mussa canonge,
Y es provat.

¿Veys aquell tan estirat?
Diu que té es titol de metge:
Digauli ¿ahont está es fetge?
Y vos respondrà:—En es cap.
Que vos fassa una sangria,
Y vos punirà en es nás;
Però d'axò no'n fá cás,
Y sab molta cirugia.
Molts han dit
Que ja té molt de partit;
Però, *habit no fá monja*
Ni tampòch mussa canonge;
¡Tant se vall!...

Mirau aquell menestral
Que dú bombet y gayato;
Per levita y per teatro
No li basta es séu jornal.
Té tres infants que l'estiran,
Y tots tres demanan pá;
Y encare 'ls atupará
Si ténen talent y el miran.

¡Ydò, y bé,
Y ell se pensa fé papèl
No creu qu' *hábit no fá mónja*.
Ni tampòch mussa canònge,
Y s' engana.

Fá pòch, vengué de l' Hávana
Aquell altre que dú guants:
No dexá allá de ses mans
Es pedás y palangana.

Ell tenia un cafetí,
Y despucs duya un villá;
Dos ò tres pichs perillá
Fé amb tot lo séu mala fi:

Ell jugava
Y un celadó l' afinava:
Ja es vé qu' *hábit no fá mónja*
Ni tampòch mussa canònge:
¿Veritat?

¿Veys aquell tan arrufat,
Amb sa levita tan verda,
Magre y sech còm una esquerda
Y es capell tot copetjat?

Va trèure sa loteria,
Té quatre possessions...
De menjá s' afluxaria
Per no canviá es patacons.

Y à s' hereu,
En morí es véy, ¡ja 'l veuréu!
Per axò, *hábit no fá mónja*
Ni tampòch mussa canònge,
¿No es vé, atlot?

Mirau aquell beatòt
Amb so rosari defóra;
Miraulo... pareix que plòra,
Perque s' en ha duyt capòt.

Es un mal comerciant
Gran confrare de Sant Dimas,
Y perque ha perdut ses *primes*
Gemega y fá tant d' espant.

No resava;
Es duros perduts contava:
¡Ydò! ¡si *hábit no fá mónja*,
Ni tampòch mussa canònge!
¿No 'u veys nèt?

Vat' allá aquell tinentet,
Sempre el sentiréu qui ralla...
Parlauri d' una batalla,
Y s' escarrufa... de fret.

Ell bales, no n' ha tocades;
Tampòch n' ha sentit siulá;
S' haurá hagut d' aconhortá
De just véureles pintades.

¡Y bravetja!
Dexaulo fé si' s' passetja,
Que à la fi, *hábit no fá mónja*
Ni tampòch mussa canònge,
¡Ja' s' segú!

Sense aná à mirá ningú,
Lo que som jò, 'm regonesch,
Y, qui no 'm coneix, paresch
De natural sério y dú,

Afectat de criticá
Tot quant tench devant la vista;
Ydò, y som lo més bromista
Y alegre que' s' pòt pensá.

Si no rich,
Al punt, mal àplé ja estich:
Ja' u veys: *hábit no fá mónja*
Ni tampòch mussa canònge.

Y are, pròu:
¡Salut, y Ajuntament nòul

UN ESTUDIANT.

XEREMIADES.

Es concèrt que à benefici des tripulants de la *Elvira* doná s' altre dia es *Conservatori*, diuen que vá éssè molt llubit. Tothom s' hi distingí, y especialment un mèstre catalá, Don Camilo Comas, y un nin mallorquí, En Mateuet Morro, que amb tot y es pòchs anys que té, sab cantá còm un rossinòl.

Aquesta funció juntament amb ses altres qu' han donades algunes societats amb so mateix fi caritatiu, haurá aliviat una mica sa desgracia d' aquells desdilatats marinés; lo mateix que ses suscripcions ubèrtes à favor séu à sa Comandancia de Marina y à ses redaccions des diaris.

Tot axò es molt hò y molt d' agraquí.

*
**

Sa compania catalana de comèdies que tant ha agradat, y amb motiu, s' en es anada aquests dies à València.

Que no sia es derré pich que yenga, si convé. Lo qu' es à nòltros mos agrada va ferm. Actors còm aquells no s' en tròban arreu, arreu.

Axí en tenguéssèm per quant arribás s' hora de doná naxement à n' es teatro mallorquí.

De més verdes s' en maduran.

*
**

Demá hey ha *tòros*, y ets aficionats diuen que pegarán tan bé, y que donarán tan de gust à n' es públich.

Lo qu' es per nòltros, ¡bòn profit!

*
**

Per encárrech d' un ignorant pòbre, suplicam à ses persones devòtes del Beato Alonso que, en havé de ferli algun obsèqui, en llòch de gastá es doblés amb floreres artificials los invertescan fent arrancá ses herbes naturals que encara guaytan partdemunt sa teulada de sa capella ahont se guarda es còs d' aquell benaventurat. Si axí heu fan, donarán pròves de mirá per sa bona conservació des monuments relligiosos que més devem apreciá es bòn mallorquins.

Y aquesta es sa segona amonestació.

*
**

S' Empresa marítima *La Islaña* vá rebre s' altre dia es modèlo d' es vapor qu' ha comanat per conte séu à Inglàterra. Es aquest vapor en petit una feyna notable y curiosa; y còm es de suposá que es vapor *de debò* li assemblará à n' aquest modèlo en tot y per tot, desde are aquella Empresa pòt avanarse de que possehirá un barco *de primera*.

Desitjam que li vaja bé.

*
**

Una madòna de l' Horia, coneguda

nòstra, vá posá no fá molt, una llòca amb 18 òs. Còm vengué la fi, no més li vá néxe un poll. Tots ets altres varen essè nials.

Una còsa axí s' es succehida amb ses derrerres eleccions municipals.

*
**

Una desgracia sòlen dí que may vé tota sola.

Sa Diputació petxuca per dèutes es nòstro Ajuntament; y còm qu' aquest no paga, perque no té d' hon fé estèlles, sa Diputació que à n' es parexe no vá de covèrbos, y lo que cerca es cobrá, are péga à n' es bens pròpis des señós concejals, qu' heu haurán de fé hò.

¡Aquesta sí, que à molts de Retgidós los matará es pòrch en divènres!

Déu mos dó remey.

*
**

Segons notícies, hey ha empleats à la Sala que còbran sa paga ben al corrent, y altres que van enderrerits d' unes quantes mesades.

Axò no es lley. ¿No 'u tròba, Señor Alcalde? No, y axò es una còsa que es ben hò de fé es posarhi remey.

O tots mòros ò tots cristians, y fóra parts y quarts, y benhaja sa justicia.

Voldriam no havé de tocá pús aquesta tetgla.

COVERBOS.

Un sollarich à sa Porta Pintada duya un covonet amb un cuxòt dedins y quatre taròjnes demunt per regalá à n' es *Señó*; y quant es *punxa* volgué *punxá* es còvo, li digué:

—Germanet, sun per regalá; nu les punxeu; va t' aki un velló, 'nau à beure.

Vehent que li havia anat tan bé, heu prová ducs vegades més, y à sa tercera no més hey posá taròjnes. Sospitós es *punxa*, però empagahit per havé cobrat un velló cada pich, vá dí à un companero séu:

—¿Veus aquell pagès? Ydò miralf bé es còvo.

S' altre heu fé axí, però es sollarich qu' era el reverent dimòni, quant vé que les hi punxavan, li vá dí:

—Mirau tant cumi vuldreu, ke 'vuy tot sun taròjnes.

*
**

Un botigué que la se tirava de beato solia dí cada vespre à sa séua dòna, còm acabavan de sopá:

—Mira, Rosa, qu' es una ditxa tení sa consciència tranquila. ¡Quina felicitat havé passat un dia més sense ofendre à Déu nòstro Señor, ni fé mal à n' el germá prohisme!

—Tens rahó, (li responia sa dòna,) mos ne porem aná à jèure tranquils.

Y mentres tancavan portals y fines-tres, solia afegí ell:

—Escolta, Rosa: ¿Has pensat à posà aygo à n' es bacallà y à n' es ví?

—Sí qu' hey he pensat.

—Digués: ¿y salitre à s' aygordent?

—També.

—Oh, Rosa: ¿has posada farina à n' es sucre mòlt?

—¡Axò no vòls!

—¿Y sèu à sa mantéga?

—També, homo, també.

—¿Y òli de cacauet à s' òli d' oliva?

—Tot queda ben arreglat.

—Bòno, ydò: ben fét. Are; Rosa, se-ñemmos y passarém el rosari à la *Po-rissimela*, y mos colgarém llavò en pau y en gracia de Déu. Per lo señal....

**

Un jove vá anà à un ball, y ballà amb una atlòta à na qui festetjussava. Ella era gròssa y molt fexuga, y ell primet y falagué. A sa primera revòlta li pegà ella tal trepitjada demunt un uy de poll, que li vá fé llansà à ell un ¡ay! molt dolorós.

—Are conech que m' estimas, (li digué s' al-lòta,) perque suspiras ben fòrt.

—¡Avench! (vá esclamá ell.)

Y seguí ballant.

**

Arribant un llatut à n' es pòrt d' Andraitx, carregat de cuyro y bañes, es patró de Sanidat, d' enfòra el vé, tocà es còrn, y li cridà:

—Ah, des llaut!...

—Quiá?...

—D' hon veniu?...

—De Ca... *bañes*...

—¿Que duys?

—Cuyro y... *bañes*...

—¿Que nòm es patró?

—Tomeu Y... *bañes*...

—¿Que nòm es patró? (tornà preguntà tot enfadat.)

—Tomeu Y... *bañes*...

Es patró, d' enfòra, no sentia més que sa derrera paraula, y tot enfadat digué:

—¡Ah gran *bañut*! tornatén amb so téu gènero, que per aquí ja'n tenim abastament d' aquest material.

**

Dos atlotets d' un pòble qu' estavan jugant, véren passà un carro de parey qu' hey tiravan un mul y un hòu, y s' atlotet més petit preguntà à n' es més gran:

—¿Perque vá à la dreta es hòu?

Y s' altre molt sèrio contestà:

—¿No sabs que sempre s' enganxa à la dreta es que no 's igual à s' altre?

**

Un seño vengué de Madrit y cercava un pís còmodo per ell estarihi, es temps qu' arreglaria feynes per tornarsen.

N' hi mostraren un que li agradá molt; però trobà s' inconvenient de que à n' es

pís d' abaix hey vivia un músich que tocava es cornetí tot lo sant dia, còm un desesperat, y digué:

—Aqueix veynat me xordaria en quatre dies. No sé còm hey há llogatés à n' aquesta casa.

—Oh! Ydò n' hi ha, y tots n' están de lo més contents d' aquest músich.

—¿Es possible?

—Sí, seño; tots son sorts, y gracias à ell, han arribat à *sentí còsa*.

**

Un seño vá anà à una perruqueria y amb ayre avorrit digué à n' es perruqué:

—¿Me vòl afeytà?

—Sí, seño; amb molt de gust... ¿y es cabeys que los hi tayàrem, que vetx que son un poquet llarchs?

—No, seño; jò matex los m' arranch.

MERCAT.

Amors.—En rauja per ses festes de carré; però per una sola nit.

Bergantells.—Amb més préssa que ses entrades des tòros.

Còrs.—Es lleals y desinteressats, ben escassos; es podrits y es de caga-ferro, abundants.

Constancia.—La major part per fòrsa.

Carabasses.—N' han rebudes es calaveres veyardos y ses *coquetes* amb so front felpat.

Casaments.—Sa caló los ha refredats.

Declaracions.—Moltes, però averiades.

Esperanses.—No ténen crèdit ni agafay.

Polles mossones.—No s' en ha pogut col·locà cap, per massa enfarinades.

Viudos y viudes.—Molta oferta y pòca demanda.

COTISACIONS.

Bosses.—Còm sa caixa de La Sala.

Billets d' amor.—Amb bona *prima*.

Obligacions.—Casi totes s' endossan à n' es sògres.

Papè de casament.—Encalmat; sa tinta torna gròga.

LLORENS MAL-CASADÍS.

ANUNGIS.

OBRES MALLORQUINES.

COMEDIES DE COSTUMS MALLORQUINES, còm-pòstes den Bartomeu Ferrà, titulades: *Es Cal-sons de Mèstre Lluch*, *Contes veyx barayes nò-ves* y *Sa Plagueta des llogués*. Les venen à totes ses llibrerías de Ciutat.

DEVERS DELS HOMOS, original de Silvio Pellico, traducció den M. Obrador Bennassar. Conté 52 articles d' instrucció moral y religiosa qu' haurian de sebrè de memòria tots es juven-sans del dia. A totes ses llibrerías.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Un si's rey, veu que vida en té pòca.*

SEMBLANSES.—1. *En que té sòl.*
2. *En que n' hi há d' escardats.*
3. *En que puden.*
4. *En que té mèstre.*

CAVILACIÓ....—*Ignorancia.*

FUGA.....—*Es pecat pésa més que plom.*

ENDEVINAYA.—*Es ci.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Un Químich, P. Pexet, Un Catòlich, Papays y Prefona Martinenca.*

Cinch:—*Dos Tranquils, Q. R. y Un Punxa en-gugat.*

Quatre:—*Un Andratxòl, Pere Pera, Lau Ti-bicriste, Gutemò y Moravia.*

Y una no més:—*Morúa.*

GEROGLIFICH.

ARO LIX

UN INDIOTÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla es ví de taverna à una gèrra?
2. ¿Y una xícara de xocolate à un tinté?
3. ¿Y un endentat à s' Albufera?
4. ¿Y un picadó à un moscart?

UN GUARO.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Ompli aquests picls amb lletres que de dalt à baix y de través digan: sa 1.ª retxa, una còsa que fa pèrdre dobles à molta gent; sa 2.ª un nòm de dòna; sa 3.ª un metal; y sa 4.ª lo qu' hey-hà à un jòch de cartes.

UN MÚSICH.

FUGA DE VOCALS.

. N S . ST . . C . S . M . . PL . .

Q . R .

CAVILACIÓ.

Escorca—Pollènca—Montuiri—Alaró—Deyá—Lloseta—Campos—Artá.

Amb sa primera lletra d' aquests nòms de pòbles compòndre es nòm d' una malaltia molt frequent.

P. PEXET.

ENDEVINAYA.

Vench à n' el mon sense mare;
Mon pare no'n té tampòch;
Era mòro y el cremaren,
Llavò à mí me batiaren
Quant vatx surtí des sèu fòch.

B. B.

(Ses solucions dissapte qui vé si som oius.)

10 JUNIOL DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.